

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 098
Бања Лука, 12. 03.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Горјане Попадић као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Б.И. из Т., ..., кога заступа пуномоћник Д.Б., адвокат из Б., против туженог А. Д. за промет нафте, нафтних деривата и природног гаса, П. А. Д.. Б... – П.ц. Т., кога заступа пуномоћник М.К., ради утврђења и чињења, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Требињу број Гж-607/05 од 05.7.2006. на сједници одржаној 12.03.2008. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Допуне ревизије од 25.9.2006. године и од 20.3.2007. године се одбацују.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Требињу број П-263/04 од 21.7.2005. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца којим је тражио да се утврди да је сувласник на двособном стану у Т., Ул. ..., Л. ..., стан број ..., у површини од ..., у пословно стамбеној згради П+4+п, са дијелом 1/5, а тужени са дијелом 4/5 на истом стану, па да се тужени обавезе да тужиоцу изда исправу ваљану за укњижбу његовог сувласничког дијела од 1/5 у земљишним књигама на име и у власништво тужиоца, или ће исту замијенити ова пресуда, уз накнаду трошкова парничног поступка у износу од 1.245 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број Гж-607/05 од 05.7.2006. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих разлога прописаних одредбама члана 240. ЗПП и предложио да се оспорена пресуда преиначи и у цијелости усвоји тужбени захтјев тужиоца или да се укине и предмет врати на поновно суђење. Тужилац је накнадно поднио прву допуну ревизије коју је непосредно предао првостепеном суду 25.9.2006., а затим другу допуну ревизије која је овом суду достављена препорученом пошиљком од 20.3.2007. године.

У одговору на ревизију тужени је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

У овој парници тужилац тражи утврђење права сувласништва на спорном стану ближе описаном у изреци првостепене пресуде са 1/5 дијела у корист тужиоца и 4/5 дијела у корист туженог.

Према утврђеном чињеничном стању, које међу парничним странкама није ни спорно, тужилац је као радник туженог учествовао у конкурсу туженог објављеном 05.6.2000. године за расподјелу станова којим је било предвиђено и учешће личним средствима радника у изградњи стана, да је тужилац на име учешћа личним средствима у изградњи стана уплатио 11.750 КМ, да му је по том основу у складу са одредбом члана 22. Правилника о стамбеним односима из априла мјесеца 2000. године туженог признато 30 бодова, да је на тај начин заузео мјесто на ранг листи која му је омогућила додјелу стана на коришћење. Тужиоцу је предметни стан додјељен на коришћење рјешењем директора број 01-1359/00-10 од 07.11.2000. године и истог дана тужилац је закључио уговор о привременом коришћењу стана са Самоупарвном интересном заједницом из стамбене области Т.

Код таквог стања чињеница првостепени суд је закључио да се у конкретном случају нису стекли услови из члана 2., 4. и 9. Закона о сусвојини на стану ("Службени лист СР БиХ" бр. 26/89 и 27/91 и "Службени гласник" РС бр. 8/94 – у даљем тексту ЗСС), за стицање права сувласништва на спорном стану у корист тужиоца. Тужилац није у смислу члана 9. ЗСС дао понуду за закључивање уговора за стицање права сусвојине, а тужени није донио одлуку поводом понуде, тако да је закључивање поменутог уговора изостало. Како стан у сусвојини може стећи само носилац станарског права, а то својство тужилац није стекао јер се води поступак за поништење ранг листе и рјешења о додјели стана тужиоцу те да је тужилац закључио уговор о привременом коришћењу стана са СИЗ из стамбене области Т., првостепени суд је одбио тужбени захтјев тужиоца као неоснован.

Другостепени суд је у свему прихватио чињенично утврђење и правно схватање првостепеног суда, па је жалбу тужиоца као неосновану одбио и првостепену пресуду потврдио.

Оспорена пресуда је правилна и законита.

Члан 4. став 1. тачка 1. ЗСС садржи начелно одредбу према којој се сусвојина на стану стиче заједничким улагањем средстава физичког лица и средстава којим за рјешавање стамбених потреба располажу правна лица, у циљу изградње или куповине стана. Да би се ово право физичког лица реализовало ЗСС је прописао одређене услове и поступак. Лице заинтересовано за стицање права својине на стану дужно је да у смислу члана 9. ЗСС поднесе понуду за закључење уговора органу одређеном општим актом туженог, која треба да садржи податке о структури и величини стана на коме жели да стекне сусвојину, о стамбеним приликама и броју чланова свог породичног домаћинства и о висини личног учешћа. Надлежни орган даваоца стана на коришћење би у том случају био дужан да поводом понуде донесе одлуку у року од 30 дана од њеног подношења (члан 19. став 1. ЗСС). Када тај орган донесе акт којим да је сагласност за стицање сусвојине на стану, приступа се закључењу уговора којим се уређују међусобни односи

сувласника и правног лица у складу са условима и у форми утврђеној законом (члан 19. став 2. ЗСС). Битни састојци таквог уговора прописани су члановима 20. и 21. ЗСС. Из одредаба члана 9. став 2. и 4. Закона о промету непокретности ("Службени лист СР БиХ" број 38/78 до 22/91 и "Службени гласник" РС бр. 29/94), произлазило би да се такав уговор закључује у писменој форми.

У спорном случају изостало је достављање понуде тужиоца надлежном органу туженог, доношење одлуке туженог о понуди тужиоца и закључење уговора на основу кога се стиче сусвојина на стану у писменом облику, тако да ни по оцјени овог суда нису остварене правне претпоставке за стицање права сусвојине на предметном стану у корист тужиоца.

Неоснован је ревизиони приговор да је од тужиоца незаконито одузет износ од 11.750 КМ. Одредбама члана 9. став 1. тачка 12. под „Д“ и 22. Правилника туженог о стамбеним односима из априла 2000. године прописана је могућност да радник личним средствима учествује у рјешавању свог стамбеног питања, што утиче на број његових бодова приликом састављања ранг листе за додјелу стана, али не и на својинско правне односе на додијељеном стану. Тужилац је искористио ову могућност тако што је уплатом наведеног износа остварио повољније мјесто на ранг листи, на основу чега му је и додјељен спорни стан. Тим плаћањем он међутим, није остварио право на сусвојину стана јер услови у том смислу нису ни прописани поменути Правилником туженог.

Одредбом члана 20. Закона о основним својинско правним односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 6/80 и 36/90) прописани су само правни основи за стицање права својине, без навођења услова који су за то потребни. За стицање сусвојине на стану ближи услови су прописани одредбама ЗСС на које већ напријед указано, а који у конкретном случају нису испуњени. Из изложеног слиједи да су приговори ревидента у погледу погрешне примјене материјалног права неосновани.

Из напријед наведених разлога по оцјени овог суда пресудама нижестепених судова нису повријеђене одредбе Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као ни њених протокола.

Пресуда овог суда број Рев-16/04 од 23.12.2005. године, на коју се тужилац позива, не заснива се на истоврсном чињеничном основу који је утврђен у овој парници.

Нижестепени судови су правилно оцјенили проведене доказе, а како одлучне чињенице нису ни биле спорне међу парничним странкама приговор ревидента да је повријеђена одредба члана 8. ЗПП је неоснован.

Из изложеног произлази да оспорена пресуда нема недостатака на које указује ревизија тужиоца. Зато је на основу члана 248. ЗПП одлучено као у ставу 1. изреке.

Допуне ревизије тужиоца су неблаговремене.

Пуномоћник тужиоца је примио другостепену пресуду 13.7.2006. године према фотокопији доставнице у списима предмета. Рок за изјављивање ревизије износи 30 дана од дана достављеног преписа другостепене пресуде (члан 237. став 1. ЗПП). Обје допуне ревизије достављене су првостепеном суду по истеку овог рока: прва је предата непосредно 25.9.2006. године, што се види из пријемног штамбиља првостепеног суда, а друга је 20.3.2007. године предата на пошту као препоручена пошиљка, према потврди поште на омоту у којем је ова пошиљка приспјела суду. Иако су оба наведена поднеска означена као „допуна ревизије“ она то у суштини нису. Ни једним од њих се не објашњавају ревизиони наводи, него се износе чињенице и околности независне од раније, благовремено поднесене ревизије. Из тих разлога, а на основу члана 247. ЗПП обје допуне ревизије тужиоца су одбачене као неблаговремене.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић